

Сполохала кедрачі тетеря,
Вдарив дятел в барабан кори,
Відкриває ранок сині двері
І на землю дивиться згори.
Трохи втихли комарині сурми,
Вичесавши сіно з бороди,
Хлопці-трактористи звільна сунуть
З рушниками до ріки Тавди.
А вода пекуча і духмяна,
Як лісів і неба еліксир.
Бронзові тайгові капітани
Все навкруг сходили вздовж і вшир.
На сучку транзистор добрі вісті
Із усіх широт передає,
Потім сядуть капітани їсти,
Поділивши все, що в кого є,
Ось від реву тиша задрижала
І не чуť транзисторних цикад.
В капітанів справа теж державна —
Залізничний насип нагортать.
Гострі очі на засмаглих лицах
Сяють одержимістю щодень:
Там поперед нафтова столиця
Їх приїзду з нетерпінням жде.

1974

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.